

изработи нѣщо прилично. Тѣзи работа не бѣше лесна. Ни единъ отъ майсторитѣ са ненаемаше да искара до края таквозъ мѣчно нѣщо. Тогазъ Кеймаръ са видѣ принуденъ да отиде за помощъ при едновременния си работникъ. Той помоли Франклина да са върне пакъ при него. А за да са оправдае, говоряше, че на стари приятели е неприлично да са раздѣлятъ поради думи казани отъ едного то въ минута на гнѣвъ. Но вече Франклинъ са неспредумваше. Той помняше добръ неотколѣшното сваждане съ притежателя на книгопечатницата. Да са повѣри сега Кеймару той видяше че не е работа, защото Кеймаровитѣ обѣщания и умоления бѣхъ принудени отъ интересъ. Ето защо Франклинъ отхвърли предложението му. Въ сѣщото време комахай той намисли да основе нова печатница, като са едружи съ единъ отъ ученицитѣ на Кеймара, Меридита. Меридитъ имаше да сѣди у господаря си йоще нѣколко мѣсеци доде са свърши срока на контрата му.

Въ отваряньето на книгопечатницата Миридитъ щѣше да вложи паричнитѣ средства а Франклинъ вѣщината на своята работа. Франклинъ прие предложенията на Миридита. Батцата на послѣдния поржча въ Лондонъ всичко, което бѣше необходимо за нарежданьето на една добра книгопечатница. Но додѣто чака да пристигне изъ Англия пресса и букви, Франклинъ прие предложеньето на Кеймара. Той изрѣза мѣдна дѣска и направи таквизъ великолѣпни украшения въ своята работа, щото всички са въсхищавахъ отъ нея, толкозъ повече като таквазъ работа и таквозъ майсторство не